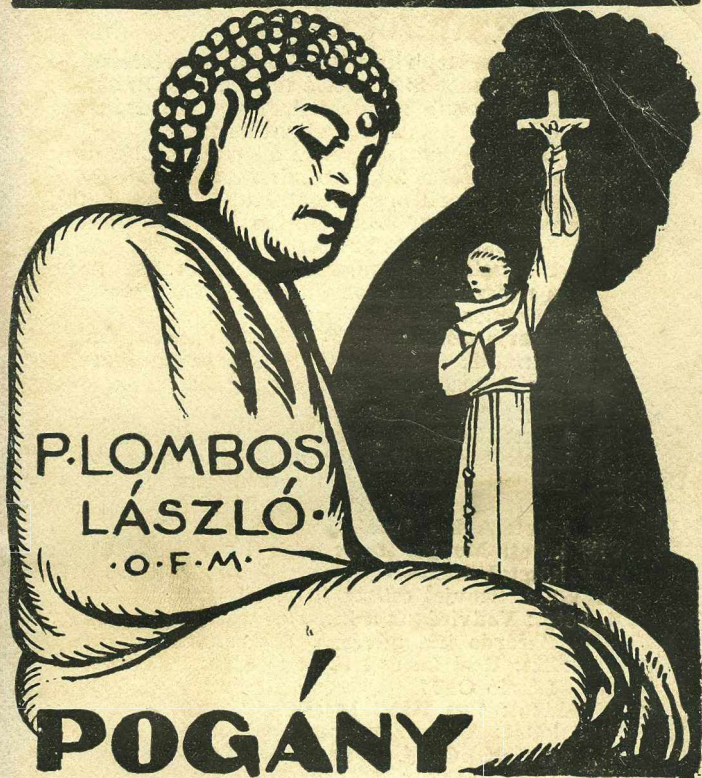

FERENCES VILÁGMISSZIÓK

P. LOMBOS
LÁSZLÓ.
·O·F·M·

**POGÁNY
ISTENEK
ÁRNYÉKÁBAN**

MÁRTON·L

40 FILLÉR

15·SZ

MIT AKARUNK ?

A legszentebb krisztusi feladatot: a Missziós Gondolatot mindenfelé terjeszteni! Ott akarunk lenni mindenhol, hogy olvassanak bennünket és felfigyeljenek ránk!

Meg akarjuk ismertetni a legszélesebb néprétegekkel a legősibb missziós Rend, a Ferences Rend misszióinak Multját és Jelenét! A Mult vértőlázott talaján járnak a Jelen hőselelkű apostolai szerte a világon!

E Füzetsorozat minden betűje, sora, száma; a népszerű leírások és személyes élmények, a csinos kiállítás és olcsó ár ezt a Célt akarja szolgálni! **TESTVÉR!** Olvass és ajánlj bennünket másoknak is! Apostola leszel Krisztusnak, az örök Misszionáriusnak!

- I. kötet: **A kínai nő.** (A bölcsőtől a sírig.)
 - II. kötet: **Kolibrik, papagályok, vampírok.**
 - III. kötet: **Asako.** (Egy japán kisleány története).
 - IV. kötet: **Kui Lan.** Keleti asszonyors.
 - V. kötet: **Róma.** P. Schrotty Pál OFM.
 - VI. kötet: **A kis José szeme.** P. Schrotty Pál
 - VII. kötet: **Magyar ferencesek Kína felé. (I.)**
 - VIII. kötet: **Villanó fények az őserdő mélyén.**
 - IX. kötet: **Szovjet csillag Kína fölött.**
 - X. kötet: **Vadvirágok a kínai ugaron.** Golgovszky Berárda irg. nővér, magyar misszionárius.
 - XI. kötet: **Hősi harcok Kína földjén.** P. Lombos László OFM.
 - XII. kötet: **Csu Klári levelei**
 - XIII. kötet: **A kínai nyomor poklában.** P. Gábris Grácián OFM.
 - XIV. kötet: **Magyar ferencesek Kína felé. (II.)**
 - XV. kötet: **Pogány istenek árnyékában.** P. Lombos László, OFM.
 - XVI—XVII. kötet: **Égő magyar áldozat Kína oltárán.** P. Hajnal Ágoston, OFM.
 - XVIII. kötet: **Hét bíborrafestett liliom.** Ferences Mária Misszionárius nővér.
 - XIX. kötet: **Magyar nővérek Ázsia szívében.** M. Klára és M. Aléna, magyar misszionárius nővérek.
-
-

Ferences Világmissziók

FERENCES VILÁGMISSZIÓK BESZÁMOLÓK ÉS ELBESZÉLÉSEK

Szerkesztő:

P. GUTH GILBERT O. F. M.

MAGYAR FERENCES
KÖNYVTÁR

01100492

Tizenötödik szám:

Pogány istenek árnyékában...

Pogány istenek árnyékában

Élmények a kínai életből

Irta :

P. Lombos László O. F. M.
apostoli prefektus

1—10.000.

Kiadja:
FERENCES MISSZIÓK ORSZÁGOS ÜGYVIVÓSÉGE
Budapest, II., Pasaréti-út 137.

Nihil obstat. P. Serenus Szabó, O. F. M. Censor Provinciae,
Nr. 2285—1942. Imprimatur. Budapestini, die 10. Aug. 1942
P. Paulus Schrotty OFM. Min. Prov. — Nihil obstat. P. Ray-
mundus Kováts OFM. Cens. Dioec. Nr. 1631—1943. Imprimatur.
Vacii, die 17 Martii 1943. † Josephus Episcopus.

Kiadásért felel: P. Károlyi Bernát O. F. M., Budapest

Kapisztrán Nyomda Vác. Felelős igazgató: Farkas Károly.

A mi Ceciliánk.

Egyik délután hitoktatónk felesége hivattott. Lementem.

— Mit akarsz?

— Kérem lelkiatya, idevezettek egy vak leánykát. Itt van a templomban és azt mondta, hogy ő a misszióba jött és itt is akar maradni. Kéri, hogy vegye fel az árvaházba.

Bemegyek a templomba és tényleg ott látom a kis vakot, az utolsó padban ült.

— Hogy hívnak? — kérdeztem.

— Aranyfelhő — felelte mosolyogva.

— Mi a vezeték neved?

— Kó! — volt a rövid válasz.

— Honnan jöttél?

Egy előttem ismeretlen falu vagy tanya nevét említette.

— Milyen messze van az Paokingtól?

— Azt mondják 40 li — mintegy 54 km.

— Ki küldött ide?

— Rokonaim.

— Szüleid élnek-e?

— Nem. Mindketten meghaltak.

— Hogyan találtál ide olyan messziről?

— Rokonaim csónakra ültettek és megmondták a csónakosnak, hogy hozzon Paokingba a misszióba, mert itt a misszió majd fölvesz engem az árvaházba és itt jó dolgom lesz.

Szerencsétlen kitaláltam — gondoltam. Mit csináljak most veled? Árvaházunk tömve. Ágy sincs. Már úgyis ketten fekszenek egy ágyban a helyszűke miatt. A háború a nyakunkon. A drágaság elviselhetetlen. Élelem szűkösén. Mind egy pillanat alatt futott át agyamon. Elkergezzük? Isten őrizz! Mi lesz a szerencsétlen kitalált vakkal? Jézus nevé-

ben fölvettem. Aki gondot visel az ég madarairól, ezt a vak árvácskát sem fogja elhagyni.

Mivel azonban árvaházunkban már nem volt hely, egyenlőre a kedves nővérek-nél helyeztem el. Egyébként is különleges elbánást igényel. Bernárda nővér gondjaira bíz-
tam. Nagyon okos és értelmes leánykának látszott. A környezetét hamar kitapasztalta-
kitapogatta. Nővéreinknél van még egy nyomorék kis leánykánk is. Ez tanítgatta az imákra, a katekizmusra. Két hónap alatt már az összes imákat és az egész katekizmust felmondotta. Kötni is tud. Tanulás közben kötöztetett.

Többször felkerestem és beszélgettem vele.

— Hát aranyfelhő, hogy érzed magad?
— kérdeztem ilyenkor.

— Köszönöm lelkiatya, nagyon jól, —
volt mindig a mosolygós felelet.

— Jobb-e itt, mint otthon?

— Nem volt nekem otthonom! — és
könnyek potyogtak világtalan szeméből.

— Ne sírj Aranyfelhő, látod a jó Isten idevezérelt. Csak légy jó és szótfogadó, akkor itt jó dolgod lesz és minderki fog szeretni, — vigasztalgattam.

Mikor már az összes tudnivalókat felmondotta, kirukkolt ám a nagy kéréssel:

— Kérem lelkiatya nagy kérésem volna

— Mi volna az Aranyfelhő?

— Szeretnék megkeresztelkedni! Félek nagyon a repülőbombáktól. Ha agyonbombáznak, nem mehetek az égbe, mert lelkem nem tiszta.

— Nagyon helyes Aranyfelhő. Most már mindent tudsz és jól viselkedtél, tehát semmi

akadálya, hogy megkereszteljelek. De mi lesz a keresztneved? Választottál-e már?

— Igen.

— No halljuk.

— Cecilia!

— Ki adta, vagy mondta neked, hogy ezt válaszd?

— Én magam! Mert ez jól hangzik!

Jól hangzik és reád illik is szegény kitaszított Vakocska = Cecilia, — gondoltam.

Egy hónapig készülődtünk a keresztségre és elsőáldozásra. Egy másik társával nagyszombaton mosta lelkét tisztára a keresztvíz. Azóta boldog és nem fél a bombáktól.

Húsvétkor megköszönte, hogy megkereszteltük és az első szentáldozás kegyelmében részesítettük. Ekkor megkérdeztem:

— No Cecilia, félsz-e még a bombáktól?

— Most már nem félek, mert lelkem tiszta és ha meghalok, lelkem felszáll az égből — volt a mosolygós válasz.

Oh! bárcsak minél több pogány lélekbe honolna ez az igazi krisztusi béke.

Kínai-magyar nyelvrokonság.

Egy apróságnak nem ízlet a tanulás és a konyha felé sompolygott. Elcsíptem az ipsét.

— Katholi! — mondja ijedt arccal.

— Elég baj, hogy katolikus vagy és mégis haszontalan! — mondtam neki magyarul. Aztán Osszia nővért kezdem húzni:

— Micsoda hitvallót neveltek maguk Telkából? Mikor rossz fát tesz a tűzre, azzal dicsekszik, hogy ő katolikus...

A nővér elneveti magát:

— Tudja mit jelent az, hogy kat-holi? Magyarul annyi, mint megijedtem!

No erre én is megijedtem attól, amit még meg kell tanulnom a kínai nyelvből.

Egyszer a Delegátus atya a keresztútát magyarázta a hittanórán. Az egészből csak annyit értettem: szöke jány. Alig vártam a végét, hogy megtudjam, hogyan került a szöke lány a keresztútba?

— Hát csak úgy — magyarázták a kedves nővérek — hogy szöke-jány világot jelent.

Vízfordó bácsink zsebéből kikandikált egy üveg. Kíváncsi kérdésünkre azt vágta oda, hogy:

— Pilátó!

— Ejnye, de lovagiatlan az öreg máma, hogy kifiguráz minket! — mondom a tiszt. Főnöknőnek.

— De hiszen igazat mondott! Maga is meginná a pilátót! Mert ez sört jelent!

Hát ilyen a magyar-kínai nyelvrokonság!

A szelek szellemének fája.

Mindent a szellemek intéznek. Minden dolognak, ügynök, bajnak megvan a maga szelleme, istene. Így a szeleket is a szellem irányítja, csinálja. És ha nincs munkában, szélcsend van, ő a fákon pihen.

Ezzel kapcsolatban érdekes eset történt egyik missziónáriussal.

A szerény katolikus misszió egyik jó módú pogány kínainak nagy kertje mellett húzódott meg a város szélén. A kínai kertjének fala mellett több hatalmas koronájú kámforfa örökzöldje árnyékolta be a kis misszióskápolnácskát és a még szerényebb misszióslakot. Ez a forró nyári melegben megbecsülhetetlen nagy kincs volt a missziónáriusnak.

Egyik alkalommal a misszionárius a kertben sétálgató kínaival szóba állt és dicsérte a hatalmas koronájú nagy kámforfákat, megemlítve, hogy a nyári forró napokban mily nagy jótétemény számára azok hús árnyéka.

A dicsérettel a gazdag pogány kínai jóindulatát akarta megnyerni a misszionárius, mert tudta, hogy pogány szomszédja ellenszenvvel viseltetik a külföldi ördöggel szemben. De sajnos, dicséretével épp az ellenkezőjét érte el a jó misszionárius! Ellenszenvét mégcsak jobban felkorbácsolta maga ellen.

A kínai, aki még a fák árnyékát is sajnálta a szegény misszionáriustól, bosszút forralt a gyűlölt külföldi ördög ellen és elhatározta, hogy a hús árnyatadó fákat kivágatja. Asztalosokat keresett, hogy kámforfáját eladja nekik.

A község egyik asztalosa keresztény volt. Neki is felajánlották a fákat megvételre. Tőle tudta meg a misszionárius, hogy mily veszély fenyegeti misszióját. A hírre a misszionárius kissé elszomorodott. Baját elpanaszolta egyik jobbindulatú és jobbmódú pogány kínainak, aki érdeklődött a misszió iránt és ezért a misszionáriust többször fel is kereste.

— Hallottad-e nagy uram, hogy a szomszédom eladja a nagy kámforfáit?

— Nem én! És miért érdekel ez téged lelkiatya? Talán meg akarod venni?

— Nem akarom én megvenni! — válaszolt a misszionárius. Hanem a forró nyáron megvédtek a nagy hőségtől. És ha most kivágják őket, meg fogok gyulni a nagy hőségben ebben a kis favityilóban!

Erre ellhallgattak mindketten és csendben gondolkoztak pár pillanatig. A csendet a kínai törte meg.

— Hát, olyan nagy jótétemény neked lelkiatya a fák hús árnyéka?

— Bizony, anélkül szinte kibírhatatlan lesz itt a forró nyári hónapokban!

— Igazad van, lelkiatya! Alacsony a házad, alacsony a templomod és az áttüzesedett cserepek hamar befűtik mindkettőt. Nem is jó ilyen alacsony épületekben lakni. Miért is nem építesz magadnak nagyobbat? — válaszolta a pogány.

— Miből építsek? Látod, ami kis fölösleges pénzem volna, megeszik a szegények!

— Igazad van lelkiatya. Hallom, hogy nagyon jó szíved van és szereted a szegényeket.

— Ez nekünk keresztényeknek isteni parancs!

— Ez nagyon szép a vallástokban! Éppen ezért én segíteni akarok rajtad és biztosítlak, hogy szomszédod nem fogja a kámforfákat kivágnatni.

— Meg tudnád ezt tenni?

— Meg! — volt a határozott válasz. — És meg is teszem!

— Hogyan? — kérdezte a misszionárius.

— Azt most nem mondhatom meg. De majd megmondom később! — mosolygott ravaszul a kínai.

— Nagyon köszönöm jóságodat! — hálálkodott előre a misszionárius.

— Pu-kán-dáng! — Pu-kán-dáng! — (Szót sem érdemel!...) hajlongott a kínai és elköszönt.

Következő vasárnap újságolja ám a keresztény asztalos a lelkiatyának, hogy a fák már nem eladók. A misszionárius örömmel hallja a jó hírt. Kérdezte is az asztalostól, hogy mi az oka a hirtelen fordulatnak; de

bizony az asztalos semmi felvilágosítással nem szolgálhatott.

Pár nap múlva ismét beállít mosolyogva a missziónárius kínai pogány barátja:

— No lelkiatya! úgye mondtam, hogy a szomszéd nem vágatja ki kámforfáit!

Miért? — Mit csináltál vele?

— Semmit! Csak az után találkoztunk és mondtam neki: Hallom, ki akarod vágatni kámforfáidat! Ezt meg ne merd tenni, mert a szelek szellemei tartózkodnak hús ágain. És ha kivágatod, hol fognak a szellemek pihenni. Ha elrabolod pihenőhelyüket, bosszúból elkergetik a felhőket, nem lesz eső, kiszárad minden rizsföld és éhen pusztulsz, de nemcsak te, hanem az egész határ. És ha a lakosság megtudja, hogy miattad van a szárazság, még bosszúból családodat kiirtja, vagy elkergeti. Erre megijedt nagyon a szomszédod és azt mondtotta, hogy lám ő erre nem is gondolt. De meg is ígérte rögtön, hogy fáit semmi szín alatt nem fogja kivágatni! — felelte a kínai mosolyogva.

Ezért élvezni még a mai nap is a szerény kis katolikus misszió a kámforfák hús árnyékát!

Mihez kell értenie egy jó hithirdetőnek?

Mindenhez, miként az alábbi eset bizonyítja.

P. Patik Pius Proprefectusnak van legnagyobb missziós területe. Nyolc kínai vármegyére szól! Testvérek között is megvan 35.000 km.² A keresztények száma azonban még igen kevés és azok is nagyon szétszórtan vannak. A keletkező hitközségek egymástól egy napi-kétnapi járásnyira vannak. Eleinte

bizony az apostolok lován, azaz gyalog járta be misszióit és kereste fel keresztényeit. De bizony nem sokáig bírta a napi 65—70 km. távfutamokat. Hát más utazási alkalmatosságot keresett. Két öszvért, nyergeket, stb. felszerelést szerzett és ezután öszvéregelve járta missziósterületét.

A hosszú, rossz kövesútak bizony az öszvéreket is megviselték. Megsántultak, körmeik elkoptak és egymásután dültek ki alóla.

— Mit csináljak? Már az öszvérek sem bírják a hosszú utakat!?

— Meg kell patkoltatni az öszvéreket! — indítványozta Bence testvér.

— Igen ám, de kivel? — kérdeztem.

— Van itt a városban sok kovács, talán csak akad közöttük egy patkolókovács is! — felelte Bence testvér.

Bence testvér tényleg végigjárta a kovácsokat, de bizony egy sem akadt közülük, aki patkolni tudott volna. De meg aztán patkó sem akadt! Se patkó, se patkolókovács! Így már nehezen lesz valami a dologból.

Pius atya azonban nem hagyta ennyiben az ügyet. — Mivel itt most háború van, nagyon sok északi katona is keresztülmegy városunkban, rengeteg katonalóval. Hát majdcsak akad valahol a városban valami uraságtól levetett cipő, azaz katonaló lerugta patkó. És tényleg egyik vasöntődében talált is kettőt. Egyik este örömmel jött haza a cserkészésből, kezében két rozsdás vasdarabbal és diadalmasan mutatta:

— Van már patkó! Van már patkó! És éppen ráillik sánta öszvérem első lábaira.

— Igen ám, de ahhoz szeg is kell, meg aki reáverje! — vetettem ellene.

— Mindkettő akad, a fő, hogy van patkó!
— felelte ő.

Másnap reggel fel is próbálták az öszvérrre a patkókat és kissé nagyoknak bizonyultak.

— Hát most mit fogsz csinálni velük? — kérdeztem.

— Két lábára verj egyet és így legalább a hátulsó lábaira is jut! — jegyezte meg valaki tréfásan.

— Nagyból lehet kicsit csinálni! Levágom és összébb verem, punktum!

— Hát a szögeket honnét a csudából veszed?

— Majd csak akad a városban kovácsolt szeg. Azokat kireszelem.

Tényleg félóra mulva már Bence testvérel nagyban dolgoztak a satu mellett a kamrában. Reszeltek, fűrészelték szinte a vérizzadásig. Hála a debreceni Máv. műhely cserkészek áldozatos szeretetének, műhelyünk fel van szerelve acélfűrészszel, reszelőkkel, jó erős satúval, így hát kis kézsebesüléssel hamarosan megtörtént a patkó átalakítás.

Lementem megnézni a munkát.

— Ezt írd meg a Missziós Könyvtárba — mondta Pius atya, mikor kovácsmunkájában gyönyörködtem.

— Az is meglesz, csak előbb patkoljátok meg az öszvért, hogy lássam sikerül-e! Mert ha csütörtököt mond a kovácstudománytok, nem szeretnék kifigurázni a Missziós Könyvtár olvasói előtt.

— Sikerülnie kell! — volt a rövid válasz.

Mikor a patkókat felpróbálták, azok úgy ráilletek az öszvér lábaira, mintha csak patáira öntötték volna. Hamarosan belereszelték a szögeket is.

— Pipát az öszvér orrára — adta ki a rendelkezést Pius atya.

Szegény ficánkoló öszvér egyszerre kezsbárány lett és minden porcikájában reszketett, midőn Bence testvér a pipát orrcimpájára csavarta. Sajnáltuk, de nem volt más mód, hogy pedikürözzék és megpatkolhassák. Hárman is fogták az öszvért. Bence testvér lábát tartotta — t. i. az öszvér lábát, — Pius atya meg patáját faragta, majd a patkót is reáverte. A művelet tíz perc alatt készen volt!

Mikor patkolás után az öszvért elengedték, pár bizonytalan lépést tett, de egyszerre csak nagyot rugott és tovaszaladt.

— Éljenek a patkolókovácsok! — kiáltottuk egyszerre. — Sikerült! nem ment elevenébe a szög!

Azóta olyan büszkén és kecsesen szedegeti lábait az öszvér, hogy öröm nézni.

Ezeket azért írtam, hogy Pius atyának tett ígéretemet beváltsam, hogy a patkolókovácsok ügyességét kiemeljem, meg hogy tudják kedves olvasóink, hogy mihez kell értenie egy jó missziónáriusnak, és hogy mi minden gyakorlati mesterséget lessenek el a jövődő missziónáriusok.

A kínai gyász.

Nehéz helyzetben van az Egyház nagypénteken és általában temetéskor, mikor a gyász kifejezésére fekete ruhát visel a pap is. A kínai gyász jele a fehér.

Kínában háromféle gyász van: mély gyász, nagy gyász és félgyász.

A mély gyász jele a kender ruha; a nagy gyászé a fehér ruha; a félgyászé a fehér sapka és fehér cipő vagy fehér gomb a sapkán és fehér szallag vagy orr a cipőn.

A szülőket, nagyszülőket hét napig mély gyász, száz napig nagy gyász, három évig félgyász illeti. A férfiak száz napig nem beretváltatják a fejüket.

Dédszülőket, apóst, anyóst hét napi mély, száz napi nagy gyász illeti. Félgász nincs.

A férjet szülői gyász illeti, míg az aszszonyt száz napig gyászolja a férj fehérben. Tehát mély gyász és félgász nem jár a feleségnek.

A gyermekeket nem gyászolja a kínai.

A testvérek csupán bátyjukat és nőjeiket gyászolják három hétig fehérben.

Hitújonciskolában.

A hitújoncok neveket keresnek a naptárban. Csü bácsi, az öreg írástudó rábök ujjával egy névre: Mózes — olvassák a többi írástudók s tisztelettel néznek az újkor Mózesére. — Nagyapó, — kiáltja a nagyok közé furakodva a kis Csü Csin — de hol maradt a két kőtáblád?

Liu-csán mama! — Te melyik szent nevét akarod? — Mindegy nekem, csak Évát ne add. — Pedig ez jóhangzású név. — Hadd csak kérlek, — engedett az öreg csábításának, s ezzel elvesztette az arcát, de a mienkét is.

Hittanmagyarázat alatt bekönyököl két atyafi az ablakon. Hallgatják az előadást figyelemmel. Nagyokat bölintgatnak, úgy látszik még hívő lesz belőlük. Amikor a 7. parancsolat is szóba jön, azt mondja az öregebb: Gyerünk fiam, ez nem nekünk való.

Még Magyarországból hozott gyönyörű — Krisztus a kereszten — képet szemlélnek a kicsinyek. Egyszer csak hallik a vezényszó: — Szurd ki a bal szemét, most a jobb szemét.

Tussold be a száját! — Diadallal hozzák az elcsúfított képet. — Sjuda! — nézd, megbüntettük a zsványt. (Baloldali lator).

Pünkösd van Paokingban (Hunán, China) is. De itt nem harang hívja a híveket. (A hatóság repülő-jelzésre lefoglalta). Mária, a lelkes hitoktatónő, már kora reggel itt is, ott is bekopog keresztényeink ablakán: Keljetek, tudjátok, hogy korán kezdődik az istentisztelet. — Ma nem kell sok biztatás. Mindenki első akar lenni. Az öreg keresztények, hogy jó példát adjanak a Fehérvásárnapon megkeresztelteknek. Az újakat pedig serkenti a keresztvíz, mely még ott csillog homlokukon. Az teszi őket olyan ünneplővé ünnepi ruha nélkül is. Bizony a háború nem engedi az új ruhát. De hát a boldogságot nem is a ruha teszi. A fehér lélek!... Pünkösd szombat estéjén a helybeli bérmálások mind megfürösztték lelküket a szentgyónásban, azért oly boldogan mosolygósak.

6 óra 30 perckor reggeli imára szól a csengő. Nem kell várakozni. Itt van apraja, nagyja. Imádkoznak lelkesen, tele tüdővel. Ezalatt a Főpásztor folytatja az este be nem fejezett gyóntatást. A környékbeli hívekre ma került a sor. Hál' Istennek, vannak egy néhányan. Főtisztelendő Dezső Atya, ki a közeli missziós állomásról ma reggel bejött, szintén gyóntat. — A reggeli ima végetért. A virágdíszbe öltöztetett oltáron lobognak a gyertyák. Kezdődik a szentáldozat. A Főpásztor papi segédletét Főtiszt. Pius Atya egymaga képviseli. Ez az egyszerű betlehemi szegénység ma, amikor először szolgáltatik ki a bérmálás szentsége, nem ront le semmit az ünnep méltóságából. A hívek azt hi-

szik, hogy így kell lenni. Mi pedig, kik tanúi voltunk sok fényesen megült pünkösdeknek, Te Deumos, allelujás szívvvel mondunk köszönetet a jó Istennek, hogy megengedte érnünk ezt a napot is.

Az énekar itt is, akárcsak Magyarországon, minden erejét összeszedi a teremtő Lélek méltó fogadására. — Szentlélek Isten szállj le ránk — harsogják. Itt még nem hódított a pianissimó. Itt mindenki énekel, a kicsinyek is. Ez az angyalkórus nem bírja olyan erővel, mint a felnőtt, el-elmarad egy kicsit. De én azt hiszem, hogy az ég Lakói leginkább mégis ezen utóhangokban gyönyörködnek. Hát még amikor a bérváláshoz sorakozó felnőttek után ott látják a 3—4 éves Palikat, Jancsikát, Juliskákat, akkor lehet még igazi nagy öröm. Mivel ez itt az első bérválás, természetesen nincsenek bérmaszülők. A mamáknak lett volna kötelességük a kicsikéket vezetni. De a legbátrabbja, a kis Csü Pál szent komolysággal indult a nagyok után, a többi pajtik utána. Nem félnek. Kezcskéjükben a bérválási cédulával bátran térdelnek a Főpásztor elé. Missziónárius nem nézheti ezt közömbösen, száraz szemmel. Hiszen ők az Egyház szemefényei.

Istenem, vajjon állhatatosak lesznek-e? Vajjon megmaradnak-e ebben a pogány tengerben Krisztus katonáinak? Ki ad erre feleletet?

A lélekemelő szertartás befejeződött. Utoljára felhangzik az ének: Mária, szeretetreméltó szűz Anya! védj, őrizz bennünket, hogy szent Fiadtól soha el ne szakadjunk, jobbról balra ne forduljunk. — Vajjon ellenállhat-e az Édesanya, gyermeke ilyen esdő, könyörgő kiáltásának?

2 P. Lombos L.: Pogány istenek árnyékában.

A megbüntetett istenek.

Lityapingi külmisszióink egyik kínai faház padlásán húzza meg magát. A padláshelység kicsiny, még padokat sem tudunk behelyezni, csak térdeplők vannak. Így is alig fér be 20—25 ember. Szélben, esőben kellemetlen itt misézni, mert a tetőcserepekről állandóan száll a korom és csepeg a tusfekete esőcsepp az oltárra. Így tehát ilyen időben mindig esernyőt kell tartani az oltár felett, nehogy a tetőről aláhulló mocsok az Oltáriszentséget beszennyezze! Mivel így ez a hely sehogyan sem felel meg a missziós céloknak, új helyet kerestem. Több helyet ajánlottak. Megnéztem valamennyit. Egyik sem felelt meg. Valamennyi a mostanihoz hasonló padláshelység. És rém drága. A mostaniért is évi 40 dollárt fizetünk, de az újabbakért, mivel kissé nagyobbak, évi 50—60 dollárt is elkértek!

Csőbörből vederbe nem megyek — gondoltam, — hanem telek után érdeklődtem, hol az istentiszteleti, oktatási céloknak megfelelő kis kápolnát, missziószobát és hitoktatólakást építhetnők.

Ajánlottak is egy lerombolt pogánytemplom helyét. Mikor házigazdánkkal és hitoktatómmal kimentünk terepszemlére, kérdeztem őket.

— Ezt a pogány templomot mikor és miért rombolták le?

— Története van ennek, lelkiatya, — szólt házigazdám.

— Halljuk! — feleltem.

— Ezelőtt 5 évvel száraz esztendő volt. A vidék lakói gyakran jöttek ide a bálványok elé és áldoztak nekik, hogy esőt kérjenek tőlük. De bizony hiába! Hogy még job-

ban kérjék a bálványokat, hordszékre rakták őket és úgy hordozták őket körül körmenetileg a határban. Az eredmény megint semmi sem volt. Ezután már nem kérelték a bálványokat, hanem megfenyegették, hogyha nem hoznak jó esőt, elverik, megcsonkítják, elégetik őket. De a fenyegetés sem használt. A bálványok nem hoztak esőt. Erre az egész vidék, mikor látták, hogy a rizs teljesen elszáradt, feldühödött és beváltotta fenyegetését. Kapákkal, kaszákkal, fejszékkel, stb. megrohanták a pogány templomot, előbb a bálványisteneket jól elagyabugyálták, megcsonkították, lefejezték, meggyalázták és végre elégették. Mindez a legborzasztóbb szitkok és átkozódások között ment végbe. De az évi termés elvesztése felett feldühödött tömeg bosszújának még ez sem volt elég. Mikor a bálványistenekkel végeztek, utána nekirohantak a templomnak és azt is izzé-porrá zúzták. Falalkatrészeit széthordták tüzelőnek. Csak ez a pár kőtörmelék maradt itt, amint látni tetszik!

Így állott bosszút a tömeg a meg nem hallgatott esdeklésért. Így büntette meg isteneit az elszáradt termésért.

Kínai köszöntések.

A császárság idején a mandarinok előtt és más magasabb hivatalnokok előtt földig leborult a kínai és csak térdenállva beszélt velük. Ma már ez nincs szokásban.

Köszöntéskor az előkelőbbek két kezüket a mellük előtt összefogják és mély hajlongások között két-háromszor illedelmesen fölle lengetik.

Különben a következő üdvözlések járják:

— Csi liá fán me já! — Megetted-e már a rizsedet? Így köszöntenek be a házigazdá-

hoz a jóbarátok, ismerősök. Értelme az, hogy jól érzed-e magad? Isten ments, hogy a házbeli nemmel feleljen. Még ha korog is a gyomra, udvariasan igennel felel.

— Fa cei. — Légy gazdag!

— Csin gán! — Békét kívánok. Így köszön el az ember, ha eltávozik.

— Mán mán cú! — Menj lassan! Így felelnek a házbeliek a távozó vendégnek.

Az „új életmód“-mozgalom mostanában igen terjed, és ez előírja az európai szokást, a kalap megemelését és behozta a jó reggelt jó napot, jó estét stb. köszönési formákat is a külföldről. De vérbeli kínaiak ragaszkodnak az ősi nemzeti szokásokhoz.

Babpuhítás.

Új cselédet fogadtam. Erősen ígérte, hogy jól tud főzni. Ez pedig fontos Kínában, mert a legtöbb misszionárius a rossz konyha miatt megy időelött tönkre. A kínai kosztot nem mindenki bírja. És ha nem sikerül jó szakácsra szert tenni, aki legalább pár oktatás után megtanul magyarosan főzni pár ételt, hát bizony a szokatlan éghajlat, rossz ételek miatt a szervezet hamar leromlik és a betegségek hamar leverik az embert a lábáról. Éppen ezért a misszionáriusoknak a szakácsművészethez is kell némileg érteni.

Új szakácsom sajnos nem igen váltotta be ígéretét. Így tehát az első napokban együtt kellett vele dolgoznom az üst körül, hogy pár étel elkészítésére kioktassam. Sajnos, jómagam sem vagyok kitűnő szakács és így bizony mindent fordítva csináltunk és a magyaros ételek kezdetben élvezhetetlenebbek voltak, mint a kínai ételek. Főleg a babbal sehogy sem tudtunk boldogulni. Akármit csináltunk

vele, kőkemény maradt és élvezhetetlen. Főztük 2—3 órán át, de csak kitartott kemény-sége mellett!

Egyszer megint bablevesre vágytam. Hát kiadtam a szolgáltnak a rendeletet:

— Pauló — Pál — holnap bablevest főzz ebédre. De már korán reggel, amint fölkelsz, tedd föl a tűzre, hogy megpuhuljon! — Gondoltam, hogy hatórai forralás majdcsak megpuhítja azt a babot.

Úgy is történt. Másnap már reggel 5 óra-
kor forrt a bableves. No, gondoltam, ha 6 órai főzés sem használ, hát akkor örökké főzhetjük, akkor sem puhul meg!

Tíz órakor lemegyek a konyhába érdeklődni, hogy mi van a babbal? Sajnos, semmi változást nem tapasztaltam rajta! Olyan volt az, mint mikor feltettem: kőkemény!

— Főzd még egy jó óráig, de jó tűz mellett, majdcsak megpuhul.

Erre felmentem a szobába és újra folytattam a kínai írásjegyek tanulását!

— Hej! ezek a kínai karakterek olyan kemények, mint a kínai bab! — sóhajtottam föl. — Sehogysem akarnak megpuhulni!

Amint tanulgatok, hallom ám, hogy a konyhán nagy zaj van. Az asztalt erősen ütögetik, mintha kalapálnának rajta. Lesietek a konyhába megnézni, hogy mi történik, mit csinál a szakács? Hát az asztalon kiöntve gőzölög a bab és a szakácsom, a balta fokával szemenként zúzza szét a kőkemény babszemeket!

— Mit csinálsz Pauló? — kérdeztem nevetve és csodálkozva.

— Puhítom a babot, Szenful! — Ez csak így puhul meg. Ezt hiába főzöm akár estig, akkor is kőkemény marad.

— Hát csak puhítsd! — gondoltam. Roszszabb már úgy sem lesz tőle, hátha ez a legújabb puhítási módszer használ neki!

De bizony még a baltának sem adta be derekát az én derék paszulyom! Azóta sem ettem bablevest, pedig szívesen megettem szép Magyarországon!

Wáng József szép halála.

Most egy éve Jangkiban és Sinhwában párhuzamosan vezetem a hitújoncok oktatását. A hitújoncok oktatása mindkét helyen két hónapig tartott. Itthon 60 volt a hitújoncok száma, Jangkiban pedig 15. Így azután úgy oldottam meg a dolgot, hogy időm nagyobb részét az itthoniaknak szenteltem és kéthetenként Jangkiba mentem három-három napra, hogy az ottani hitoktatást ellenőrizzem és a hitújoncokat kikérdezzem s a szükséges utasításokat megadjam. A munka a hosszú gyaloglások miatt fárasztó volt, de örömmel végeztem dolgomat, mert láttam, hogy a hitújoncok szorgalmasan tanulnak, szépen viselkednek és értik a tanultakat.

Utoljára, mikor az iskolázásra mentem ki Jangkiba, az egész katekizmust mindenki hibátlanul felmondotta. Már késő estére járt az idő, mikor az utolsót is kikérdeztem. Erre megdicsértem szorgalmukat, jómagaviseletüket és esti ima után nyugalomra tértünk. Másnap korán reggel keltünk, mert úgy terveztem, hogy korán misézem és utána még reggeli hűvösben iparkodom hazautamnak nagyobb részét megtenni, hogy a délutáni rekkenő hőséget még elkerülhessem. Misém alatt észrevettem, hogy Wáng nevezetű hitújonc nincs a misén. Mise után rögtön megkérdeztem a hitoktatót:

— Wáng hitújonc hol van?

— Nagyon beteg és fekszik a padláson,
— volt a felelet.

Erre felsiettem a padlásra és láttam, hogy bizony Wángnak komoly baja van. Tüdőbajos volt szegényke. Még előtte való este leckéjét szépen felmondotta. Közben-közben köhögött kicsit, de nem hittem, hogy ilyen hirtelen jöjjön a vég, annál is inkább, mert külsőleg még erősnek látszott és már a 30 éven jól túl volt. De bizony ez a tavaszi erős, páradús levegő egy éjszaka teljesen tönkretette! Már alig pihegett szegényke és halálveríték egész testét elöntötte, mikor fölmentem hozzá.

— Wáng, te tegnap felmondottad az egész hittant, szeretnél-e megkeresztelkedni és a mennyországba menni? — kérdeztem.

— Nagyon szeretnék, lelkiatyám! — volt a felelet.

— Indítsd fel a tökéletes bánatot és én rögtön jövök és megkeresztellek! — Erre közösen elimádkoztuk a bánatimát, ezután lesiettem, hogy felhozzam magammal a kereszteléshez szükségeseket. A hitújoncokat a földszinten összegyűjtöttem és Titusz testvérrel, meg a hitoktatóval fölmentünk a padlásra, hol szépen megkereszteltem, megbérmáltam, majd a végén a kenet szentségét és a haldoklók imáját elvégezve a haldoklónak járó „Apostoli áldást“ is feladtam. Alig végeztem be a szent ténykedéseket, Wáng Józsefnek hótiszta lelke örömmel repült fel az égbe.

Óh te boldogult lélek, nyerd ki testvéreid számára is az igaz hit kegyelmét.

A száz éves Titusz testvér!

Tóth Titusz testvérünk Paokingban lakik, de tavaly betegeskedett, és azért kis levegőváltásra küldötték Sinhwába. A kínaiak igen csodálják hatalmas erős termetét, de legfőképpen dús nagy szakállát, amelyet a kínaiak szerint azért nem vágat le, mert az ólló beletörne vagy a beretva belesorbolna.

Háromhetes üdülése alatt egyszer kijött velem Jangkiba a hitújonciskola befejezésére. Visszajövet hetipiac (vásár) volt és rengeteg nép verődött össze. Mivel feleúton voltunk és teherhordóm a nagy melegben a súlyos teher alatt kifáradt, a vásári sokadalomban megállt egy teára. Erre mi is az árnyékba húzódtunk.

Több se kellett. A vásár megakadt, a vevők abbahagyták az alkudozást, az árusok elhagyták jószágaikat, áruikat és mindnyájan körénk gyűltek és megrohantak bennünket a kérdések özönével.

— Kik vagytok?

— Katolikus misszionáriusok.

— Kui sing? Becses nevük?

— Sing Te (Erény, Titusz), Sing Long (Sárkány, Lombos).

— Kui Que? Becses országuk?

— Sung ya li que (magyarok!)

— Honnan jöttök?

— Jangkiból.

— Hová mentek?

Erre már én vettem át a kérdést, mert láttam, hogy mindenki Titusz testvér szakállát bámulja.

— Mit gondoltok, Sing Te (Titusz testvér) hány éves lehet?

— Száz évesnél több! — Volt kórusban a felelet.

— Cu-pu-to! Nem sokat tévedtek — feleltem nevetve, — csak ötvenet!

Így lett Titusz testvér száz éves. Adja Isten, hogy ezt a szép kort el is érjel!

Kínai „büdöstojs”.

A kínaiak legkedveltebb csemegéje a бүдös tojs.

Készítési módja a következő: A vadkacsa-tojsát bevonják sós anyaggal. Az anyagba rizspelyvát kevernek, hogy a tojsra kent agyagburok meg ne repedezzenek. Az így be-kent tojsokat forró napon szárítják. A só átjárja a tojsát és míg a forró napon szárad, szépen meg is föl. Miután megszáradt az agyagburok, a tojsokat száraz helyre teszik és érlelik. 30—40 napra a tojs beérik és egészen átfeketedik. Így a tojs évekig is eláll.

Használat előtt az agyagburkot lemossák a tojs héjáról, a héját szintén leszedik és négy darabba szeletelve felszolgálják.

Az ilyen tojsnak a színe kékesfekete. Szaga igen hasonlít a záptojáséhoz. Íze azonban kitűnő. Ezért kedvelik.

A gramafon és az elveszett bárányok.

A kínai nép nagyon hajlamos a hazugságra. Úgy hazudik, mintha csak könyvből olvasná! És sokszor oly gyerekesen és meg-gondolatlanul, hogy az ember azt sem tudja, hogy bosszankodjék-e vagy nevéssen-e gyerekes hazugságain.

A tavaszi missziós körútamra magammal vittem a gramafont is, hogy a vidéknek kis örömet szerezzek a muzsikával, meghogy a misszióhoz csalogassam vele az ellenszenves, félénk pogányokat.

Első állomásom Csüinsang volt. Este felé érkeztem meg. A keresztények már vártak. Esti ima után kissé oktattam és meggyón-tattam őket, majd kérdezősködtem családi ügyeik és a meg nem jelent keresztények felől.

— Szeteván! — István — a te feleségedet megint nem látom itt, pedig azt mondtad, hogy ha ismét jövök, őt is elvezeted a templomba gyónni.

— A feleségem nincs itthon.

— Hát hol van? — kérdeztem.

— Elment a szüleinek újévet kívánni és még nem jött haza.

— Szülei hol laknak?

— Két napi járásnyira.

— Mikor jön haza?

— Majd csak két hét múlva.

— Hát így akkor megint nem gyónhatik!
— feleltem. Látod István, feleséged már régen nem gyónt és tudta, mikor jövök, miért nem parancsoltál reá, hogy hamarabb jöjjön haza, hogy vallási kötelességének eleget te-hessen.

— Majd ha a Szenfu újra eljön, akkor elvégzi a gyónását!

— Hej Szeteván, te mindig ezt mondd már két ével! Pedig a te bűnöd, ha feleséged nem teljesíti vallásbeli kötelezettségét. Te vagy a férj, te parancsolsz neki, te vagy a felelős érte! — pirongattam a sunyin pislogó Istvánt.

— Józél — József — a te feleséged sem volt itt ma este gyónni.

— Fáj a lába és már egy hónapja nem mozdul ki a házból.

— Ő is mindig akkor beteg, mikor itt van a lelkiatya, — feleltem.

— Inisze — Ágnes — a te édesapádat sem láttam a templomban? Hol van? Miért nem jött el?

— Nincs itthon, elment a cinkbányába dolgozni.

— Mikor jön haza?

— Majd csak rizsültetésre.

Mikor így végigkérdeztem a jelenlevőket, és a lelkieket elintéztem, kezdődött az üdülés. Kicsomagoltam a gramafont és az asztalra tettem.

— Cse-ko sze mo-ká? — Ez micsoda? — hangzott a csodálkozó kérdés minden felől.

— Jáng-si! Nyugati színház! — feleltem.

— Jáng-si! Jáng-si! — ismételték.

— Co mo-ká? Mit csinál? — kérdezték.

— Énekel és muzsikál!

Erre kételkedve nevettek. De mikor felhúztam a gramafont és megindítottam, az egész közönségnek elállt szeme-szája, és úgy bámulták az ördögös masinát!

Alig játszottam le két lemezt, hát látom, hogy az Istvánom, Józsim és Ágnesem szépen kisompolyognak a misszióból. Alig tíz perc múlva hozzák a feleségeiket, édesapjukat, meg egy csomó lanyha keresztényt és nagy tömeg pogányt.

Félórai muzsikálás után a gépet lezártam és újból elővettem az én Istvánomat, Józsimat és Ágnest.

— István, hát az előbb azt mondtad, hogy feleséged nincs itthon, hát ez az asszony kicsoda?

— A feleségem, Anna. Most jött haza! — felelte szemrebbenés nélkül.

— Ágnes! Apád bányában dolgozik és csak rizspalántálásra jön haza, hát ő most hogy került elő?

— Ő is most jött haza! — volt az egyszerű felelet.

— Hát József, a te feleséged úgy látom most gyógyult meg!

— Igen, Szenfu, most jött ki először a házból betegsége óta!

Persze a többiek kuncogtak, hogy hazugságaikon rajta kaptam a jómadarakat. De megfélekedtek arról, hogy ők is valamenynyen állították, hogy a kérdezettek távol vannak, vagy betegek. Erre kis oktatást tartottam a hazugságról és az előkerült elveszett báránykákat is meggyóntattam.

Így lett gramafonból lélekfogó náló.

A purgó: kitűnő lábgyógyosó!

A kínai rendkívül szereti az orvosságot. Talán sehol a világon nem fogyasztanak anynyi orvosságot, mint Kínában. Ha a kínainak legkisebb baja van, valósággal tömi magába az orvosságot. Igaz, hogy nagyon sok esetben éppen ez okozza a beteg halálát.

Nagy előszeretettel szedik a missziónárius orvosságát és pedig kettős okból: mert ingyen kapják — és ez a fő! — másodszor jobban megbíznak a „si jó“ — külföldi orvosságban.

Ha a kínai a missziónáriushoz fordul orvosságért, úgy föltétlen kell neki valami orvosságfélét adni, mert ha az ember orvosság nélkül elutasítja, úgy a kínai elveszti honfitársai előtt „az arcát“. Ez pedig olyan megszégyenítés, amit a kínai büszkeség soha el nem viselhet. Kínainak nem lehet mondani, hogy ilyen vagy olyan orvosságom nincs! Ez kérésének megtagadását jelentené, ami az ő szemükben a legbecsmérlőbb és amit ő soha el nem felejt!

Mindíg kell tehát valamiféle orvosságot nyújtani neki — ha mást nem, kellő utasítással pár csöpp rumot a forró teába, stb. Ez sohasem árt, sőt köhögés, hülés, stb. ellen feltétlen használ. Nem ugyan a pár csöpp cukrostea, hanem a forró tea, amit vele megiszik. Ha az ember csak azt javasolná, hogy nátha, köhögés ellen igyék forró teát, mégpedig ágyban fekve: ezt soha meg nem tenné, sőt kinevetné az embert. Hogyis ne, mikor ő egész életében nem iszik mást, csak forró teát!

Ha azonban a misszionárius pár csöpp cukros teát ad neki, azon szigorú utasítással, hogy feküdjék ágyba és az orvosságból minden órában 5 cseppet egy nagy csésze forró teában óránként igyék meg: ezt föltétlenül megteszi és 2—3 nap múlva jobban lesz. Ekkor eldicsekszik boldog-boldogtalannak, hogy „Sin Fu“ — lelkiatya orvossága őt meggyógyította.

Jangkiban voltam hitoktatáson. Hitújoncaim között volt egy 82 éves „liliomlábu“ néni is unokájával. Egyik nap az öreg mama elmaradt.

— Hol van nagyanyád? — kérdeztem az unokát.

— Nagyon fájnak a lábai és még bottal sem tud járni. Azért kéri a lelkiatyát, hogy adjon neki orvosságot!

— Mit is adjak az öreg mamának? — gondoltam. Megnéztem szegényes kézipatikámat, de bizony pár szőrös, — a nedvességtől megpenészedett — hashajtó labdacson, pár aszpirinen és kevés chininen kívül mást nem találtam. Hát nem maradt más hátra, mint a penészes, eredeti rendeltetésére alkalmatlan hashajtó. Hármat ujjammal ledörzsöltem és

papírbacsomagolva zsebrevágtam. Ez után a hitoktató feleségével és a kis legénykével elmentünk beteget látogatni. Beléptem a putriba. Az öreg mamát a tűznél kuporodva találtam.

— Cánmé Jézu csiliszétó! — Dicsértések...! — köszöntem be.

— Ving jüen cánmé amun. — Mindörökké Amen! — válaszolt a mama.

— No mi baj Pópó? — öreganya?

— Bizony nagy baj van! — sóhajtott föl.
— Nem bírok még csak fel sem állni, úgy fájnak a lábaim!

— No majd segítünk, ahogy lehet!

— Hozott-e orvosságot? Tudom, hogy lelkiatyámnak nagyon jó orvossága van mindenre!

— Hoztam bizony nem is egyet, hanem hármat!

— Nagyon, de nagyon köszönöm! De üljenek le, és igyanak friss, rossz teát. Pé-mécsü — Utószülött! — (így hívták az unokát, mivel apja halála után született) önts teát a lelki-atyának!

— Majd előbb megnézem a lábaidat pópó! Fáslizd ki őket!

A hitoktató felesége kifáslizta a mama lábait és alaposan megvizsgáltam. Megtapogattam hol fáj, ekkor láttam először kifáslizott kínai liliom lábat. Hát sajnálatra méltó, összezsugorított lábbunkó ez! Kisebb mint az öklöm. A lábfej erősen begörbülve, szinte a bokával egybeforrva, egy csontbunkót alkotnak. Szegény láb! nem csoda ha fáj.

— Hol fáj a legjobban?

— A sarkaim fájnak!

— Mióta fájnak?

— Már több napja sajognak, de éjjel

úgy elfogta a fájás, hogy ma már nem bírtam felállni.

— Hát nézd, hoztam nagyon jó orvosságot. De nem tudom a te lábadnak használnak e, mert nagyon össze van szorítva, meg aztán már nagyon öreg is vagy pópó! De azért csak próbáld meg, talán majd használ.

— Biztos fog használni, mert a „Sig fu“ orvossága igen jó! — és hüvelykujját felmutatta!

— Hát előre ne dicsérd, mert hátha nem használ! Azután meg imádkozzál is ám, hogy a „Thiencsü“ — az Isten — megsegítsen, mert ő nála van a gyógyulás!

— Imádkozom én, Sinfu, minden reggel meg este, mióta erre a Sinfu megtanított!

— Úgy is kell! Ezt soha nem lehet elfelejteni!

— Óh! hogysis felejténém el. Nincs nekem már más dolgom, minthogy imádkozzam!

— Jó mondod pópó! De most ide figyelj, megmondom, hogyan használd az orvosságot. Egy szemet fel kell oldani egy csésze forró teában. Az evőpálcikával addig kevered, míg egészen szétolvad. Ezután ennek az orvosságnak egyharmadát öntsd be egy fél lavor teába. A tea jó forró legyen, amintcsak kibírja a lábod. Azután ebben az orvosságos forró teában áztasd be a lábodat addig, míg a tea kezd kihűlni. Azután rögtön feküdjél le és jó meleg paplannal takargasd be a lábaidat. Így csinálj naponta háromszor: reggel, délután, este. Három orvosságot hoztam. Ez három napra elég lesz. De nagyon vigváz, úgy csináld, amint mondtam! Különben nem gyógyulsz meg!

— Minden úgy lesz, ahogy a Sin-fu mondja! — felelte a mama.

Ezután az első lábteát magam megcsináltam, hogy lássa, hogyan kell a többit is csinálni. Majd beletette a mama fájós lábait és benne áztatta. Ez alatt mi is teát szürcsöltünk és rágtuk, köpködtük a pörkölt görög-dinnyemagot. Mikor a lábfürdő már kezdett kihűlni, a hitoktató felesége az öreg mamát lefektette és lábait jól bebugyolálta a meleg paplanba.

— Hát most láttad pópó, hogyan kell csinálni! A többi lábfürdőt is így csináld!

— Köszönöm, nagyon köszönöm, Sin-fu! Így csinállok mindent!

— Azután fel ne kelj ám az ágyból. Lábad most jól átmelegednek az orvosságban. Ha fölkelsz, megfázol, akkor bizony nem gyógyulsz meg!

— Dehogy kelek fel. Fel sem tudnék kelni még ha akarnék, akkor sem. Ma reggel is a Pémécsü segített fel!

— Csingán! Pópó! -- Kívánok békét! köszöntem.

— Mán-mán-cu! -- Menj lassan! felelte.

— Három nap mulva újra eljövök, hogy lássam hogyan vagy!

— Pu-kán-dán! — Nem vagyok rá méltó!
— felelte a mama.

Nem kellett még három napig sem várnom, mert az öreg mama már a második nap délután szépen elballagott a misszióba az esti imára.

— Hát miért keltél fel? Nem megmondtam, hogy három napig használd az orvosságot és feküdj az ágyban! — szoltam mosolyogva a mamához.

— Minek feküdjek, mikor már nem fájnak a lábaim!? A Sinfu orvossága meggyógyított! — Igazad van pópó!

Szent Ferenc fiai 700 év óta

a pogányok millióit vezették Krisztus aklába.

Te

**is részt vehetsz ebben a most is folyó gigan-
tikus munkában. Neked is közre kell mű-
ködnöd a hitterjesztésben. Légy tagja a**

Ferences Missziószövetségnek

**Évi tagdíj egy pengő. Ennek fejében ingyen
kapod egy évig a Ferences Missziók szép
kiállítású és tartalmas havi folyóiratát az**

I S T E N D A L O S A I T.

Kérj ismertetést a Ferences Missziószövetségről.

Budapest, II., Pasaréti-út 137.

S Z E N T F E R E N C H Í V . . .

**Aki ferences szerzetespap vagy testvér akar
lenni és Krisztushoz vezetni embertársait,
küldje be folyamodványát a következő címre:**

SZENTFERENCRENDI TARTOMÁNYFŐNÖKSÉG

Budapest, II. kerület, Margit-körút 23. sz.

**Gimnáziumot végző ifjak a jászberényi Sze-
ráfi Kollegiumban folytatják tanulmányaikat.**

Jelentkezni bármikor lehet!

Kapisztrán-Nyomda, Vác. Művezető: Farkass K.

KAPISZTRÁN
NYOMDA
VÁC

